

LAUSUNTOPYYNTÖ LUONNOKSESTA VALTIONEUVOSTON ASETUKSEKSI METSÄSTYSASETUKSEN MUUTTAMISESTA

12 § Koiran käyttö hirvieläinten metsästyksessä

Asetusehdotuksessa pykälän ensimmäistä momenttia esitetään muutettavaksi siten, että hirvieläinten metsästyksessä käytettävien koirien suurin sallittu säkäkorkeus olisi 39 senttimetriä. Metsästäjäliitto pitää suurimman säkäkorkeuden nostamista erittäin kannatettavana muutoksena kohti muissa pohjoismaissa hyväksi havaittuja käytäntöjä. Metsästäjäliitto pitää kuitenkin säkäkorkeuden ehdotonta rajaamista 39 senttimetriin tietyiltä osin ongelmallisena samoin kuin sitä, että asetusehdotuksesta puuttuvat maininnat karkottavan ja lyhyen ajan ajavan koiran käytöstä.

Poiketen asetusehdotuksesta Ruotsin ja Ahvenanmaan metsästyslainsäädännössä ei määritellä ehdotonta säkäkorkeuden ylärajaa, vaan sallituksi on määritelty hitaasti ajavat koirat, joiden säkäkorkeus ei pääsääntöisesti ylitä 38 senttimetriä. Ruotsissa ja Ahvenanmaalla säädös ei siis määritä tarkkaan, minkä rotuista tai kokoista koiraa saa käyttää, vaan lähtökohtana on koiran soveltuminen työskentelytapansa puolesta hirvieläinten metsästykseseen.

Säkäkorkeuden ehdoton rajoittaminen esityksessä mainittuun rajaan hankaloittaisi käytännön metsästyksiä ja mm. metsästyksen johtajan tehtäviä, jonka tehtävänä on varmistaa metsästyksen laillisuus. Käytännössä säädös rajaisi käytettäviksi koiriksi mäyräkoiran ja dreeverin, jotka sopivat rotumääritelmänsä perusteella asetusehdotuksessa määriteltyyn rajaan. Esimerkiksi beaglen osalta, koirat jouduttaisiin mittaamaan ennen metsästyksen aloittamista.

Metsästäjäliitto esittää suurimman sallittu säkäkorkeuden nostamista 41 senttimetriin, jolloin se sisältäisi kaikki muualla pohjoismaissa yleisesti hirvieläinjahdeissa käytetyt pienet ajokoirarodut. Tämä vähentäisi tulkinnanvaraisuutta käytännön metsästystilanteissa ja mahdollistaisi lähtökohtaisesti laajemman rotumäärän käytön.

Liitto katsoo, ettei sen ehdottama korkeimman sallitun säkäkorkeuden kolmen senttimetrin nostaminen kasvata riskiä metsästyksen vastuullisuuden vaarantumisesta. Pieniä koiria käytettäessä maasto-olosuhteet ja koirayksilöiden ominaisuudet merkitsevät koiran kokoa enemmän siinä, kuinka kovaa vauhtia koira pystyy ajamaan. Lähtökohtaisesti suomalaisessa tavallisessa metsämaastossa pienikokoisen koiran on mahdotonta ajaa kovavauhtisesti pitkiä aikoja. Myös tutkimus on osoittanut, ettei rodulla tai koirayksilöllä ole yleisesti käytössä olevien rotujen osalta merkittävää vaikutusta riistaeläimen käyttäytymiseen (Cederlund ja Kjellander 1991). Poikkeusolosuhteissa metsästäjien ja metsästyksen johtajan tehtävä on arvioida, aiheutuuko koiran käytöstä vaaraa riistaeläimen tai koiran hyvinvoinnille.

Karkottavien ja lyhyen ajan ajavien koirien käyttö on yleistynyt hirvieläinten metsästyksessä. Vastaavien koirien käyttäminen on yleinen käytäntö mm. myös muissa pohjoismaissa. Metsästäjäliitto pitää ongelmallisena sitä, ettei karkottavien ja lyhyesti ajavien koirien käytöstä ole selkeää mainintaa lainsäädännössä, vaikka ko. koirien käyttö on lailliseksi määritelty. Karkottavat ja lyhyen ajan ajavat koirat lisäävät metsästyksen monipuolisuutta ja niillä on mahdollisuus metsästää useilla alueilla, joilla pitkäkestoisesti ajavalla koiralla ei voi

metsästää, kuten pienipiirteiset runsastiestöiset alueet ja susialueet. Ne monipuolistavat näin ollen myös mahdollisuuksia hallita hirvieläinkantoja ja tuovat lisämahdollisuuksia myös villisikakantojen hallintaan.

Metsästäjäliitto esittää asetukseen lisättäväksi, että hirvieläinten metsästyksessä on sallittu myös karkottavat ja lyhyen ajan ajavat koirat, vaikka niiden säkäkorkeus ylittäisi asetuksessa määritellyn ajavan koira suurimman sallitun säkäkorkeuden. Lisäys selkeyttäisi tilannetta ja vähentäisi tulkinnanvaraisuutta, vaikka ko. koirien käyttäminen on sallittua tälläkin hetkellä. Lisäksi työskentelytapojen tarkempi määrittely rajaisi tarkemmin koirien työskentelyä, selventäisi ajavien ja lyhyen ajan ajavien koirien eroa, varmistaen myös metsästyksen vastuullisuuden.

Lyhyen ajan ajavaksi koiraksi liitto esittää määriteltävän seuraavaa: Koira on lyhyen ajan ajava, jos kyseessä oleva koira normaalitapauksessa seuraa riistaeläintä, haukkuen, jälkitarkasti ja joka ainoastaan poikkeustapauksessa esimerkiksi ylösoton yhteydessä seuraa riistaeläintä ilmavainun perusteella tai sillä tavalla, että koiralla on näkökontakti riistaeläimeen. Normaalitapauksessa koiran tulee lopettaa seuraaminen luontaiseen maastoesteeseen tai riistaeläimen poistuessa metsästyksen kohteena olevalta alueelta Normaalitapauksessa seuraamisaika/ajoaika ei ylitä 20 minuuttia.

Karkottavan koiran määritelmäksi liitto esittää seuraavaa: Koira on karkottava, jos se normaalitapauksessa seuraa riistaeläintä lyhyen aikaa ilmavainun- tai näköhavainnon perusteella. Kun koiralla ei enää ole näkö- tai ilmavainukontaktia saaliseläimen kanssa koiran tulee luopua seuraamisesta. Normaalitapauksessa karkotus kestää enintään viisi minuuttia.

Lähteet:

Cederlund G. ja Kjellander P. 1991. Effekter av jakt med långsamt drivande hundar på rådjur. Grimsö forskningsstation 21 s.